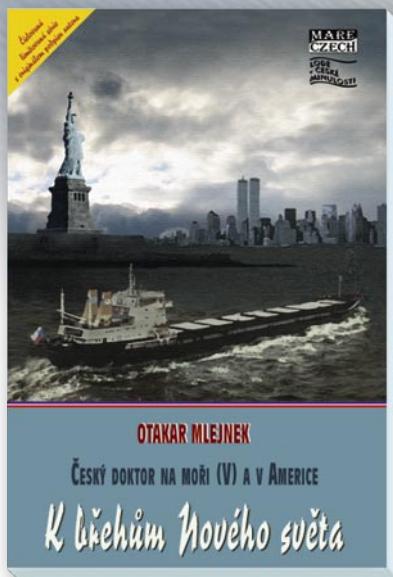

MARE CZECH

Nakladatelství Mare-Czech představuje titul:

K břehům Nového světa

Otakar Mlejnek

počet stran 236

vazba brožovaná, 74 fotografií

běžná cena 333 Kč, naše cena 299 Kč, cena K“M“K 265 Kč

ISBN 978-80-86930-13-8

Již páté příhody českého doktora na moři nás tentokrát zavedou do Severní Ameriky. „Kdyby mi tehdy někdo řekl, za jakých okolností se jednou s Amerikou opravdu setkám, nevěřil bych mu ani slovo. Mé seznámení s ní bylo opravdu zvláštní a mělo tak duchovní rozměry, že na to vše vzpomínám dodnes...“

Ukázka:

Zakotvili jsme téměř na konci vodního kanálu, který nás sem přivedl, na obzoru se uprostřed místního City jeví pár mrakodrapů. Zdá se, že jsou téměř na dosah ruky a že je jich poměrně málo. A tohle je právě jeden z amerických šálivých přeludů, který oko nezkušeného pozorovatele úplně zmátne. Z dálky to vše splývá v jakýsi „silový uzel“ centra civilizace, ze kterého se člověku samovolně zrychluje dech. Ty směle strmicí stavby na obzoru jsou ale mnohem dál,

než se to jeví, a je jich také nesrovnatelně víc. Ve skutečnosti jich jsou celé desítky, možná stovky. I když se zdá, že byt tak blízko, je to k nim ještě přes 10 mil, tedy asi 20 kilometrů. Později jsem shledal, že celkový obraz všech amerických měst je při pohledu z dálky téměř stejný. A tak jsi časem při prohlížení fotografií na rozpacích, máš-li před sebou Houston, jako je tomu právě teď, nebo díváš-li se na Detroit, Milwaukee, Boston, Providence nebo dokonce na metropoli této země, New York. Nezapomenutelný pohled na Sochu Svobody, Brooklynský most nebo skupinu mrakodrapů v Manhattanu zná asi každý. Ale i z tohoto typického městského City se od centra do periferie mrakodrapy postupně snižují, aby se nakonec vytratily v zeleni mezi záplavou nízkých bungalovů. Zvláště předměstí jednotlivých metropolí jsou od sebe téměř nerozeznatelná.

Konečně přichází můj dlouho očekávaný den nečím připomínající velikonoční vzkříšení. Pod vysokým modrým nebem je vše prostoupeno jarní náladou. Vznášejí se na něm bělavé vzdušné mraky v podobě obrovských nebeských plachetnic. Plují rychle nad mou hlavou a stále mění tvar. Je velmi větrno, 15. listopadu roku 1970. Toto datum uchovám navždy v paměti, krátce po desáté hodině dopoledne vyrazím poprvé do Nového světa. Pocity, se kterými vstupuji na půdu tohoto kontinentu, jsou zcela nesdělitelné. Možná mám i trochu horečku ve směsi radosti, očekávání i určitých obav z toho, jak tu asi obstojím. Tohle se týká i americké angličtiny, která mi připadá proti normální angličtině nějak hodně neukázněná...

Ve vrátnici přístavu se mi dostává neobvykle vřelého přijetí. Především mne nikdo nekontroluje, nešacuje a z ničeho nepodezírá. Američan, kterého míjím, je černoch, takový milý massa Bob, který snad právě vypadl z knížky o dobrodružstvích Toma Sawyera od Marka Twaina. Úředně to je vrátný a patrně i celník v jedné osobě, rozhodně si ale nepotrpí na žádné machrování ani komisní jednání. Místo toho je hluboce lidský, teď se právě snaží mi ukázat správnou cestu ke stanicí autobusu, kterým chci dorazit do města. Vrátný mi potvrzuje, že do centra to je hodně daleko a doporučuje mi jet taxíkem. Sám prý tak jezdit do práce, může si to ze svého platu dovolit. Lodní lékař z Československa to musí považovat za luxus, pro občany naší vlasti je draho všude. Černoch něco o překot drmolí, zatím se tu tedy potýkám jen s výslovností jeho americké angličtiny. Tohle bude oříšek, na který si moje ucho bude muset hodně rychle zvyknout.

Tento úřední orgán se mne teď ptá, mám-li u sebe dostatek drobných mincí. Jen s obtížemi chápu, že tím míní drobásky v centech pro „slot mashine“ v autobusu. Ty tu musí mít každý připraveny a bez zdržování je vhodit do štěrbiniky přístroje. Z toho automaticky vypadne jízdenka a vše je v pořádku. V Americe musí jít vše jako na drátkách. Mám u sebe jen pár papírových pětidolarových bankovek, což pro vstup do autobusu rozhodně v pořádku není. S tímhle jsem tedy nepočítal, trochu mne to zaskočilo. A teď se stalo něco neuvěřitelného! Američan vycítuje mé rozpaky, sahá do kapsy a do dlaně mi mačká pár drobných centů, které vylovil. Je nesmírně milý a přátelsky na mne cení zuby, abych prý měl na autobus. Dává mi to s takovou samozřejmostí, jako kdyby tu byl jen proto, aby pomáhal námořníkům, kteří nemají dostatek drobných. Bezprostřednost jeho projevu mi pomáhá překonat rozpaky, které se na mne snesly. Tenhle dáreček mohu opravdu přijmout a neztratit přitom svou evropskou tvář. Takové lidské ohledy jsem v té kapitalistické Americe nečekal! Podávám mu ruku, oba se smějeme a dlouho na sebe máváme.

Vybaven jeho nenadálým sponzorským darem tíhnu s lehkostí letícího ptáka k autobusové zastávce. Získané drobásky mi dodávají odvahu, určitě mi přijdou vhod. Jistě tu nebude takový vlčinec, na jaký jsem připraven. Hned za vrátnicí přístavu šumí dálnice se šesti proudy nepřetržitě proudících vozidel. Už z dálky auta vydávají vysoký svištivý zvuk, probouzející ve mně duši autostopaře. Zkusím tu něco stopnout právě tak, jak jsem to dělal jako student někde na okraji Prahy. Bude to trampsky stavovštější a dobrodružnější, navíc zadarmo. Samozřejmě to povede zcela do neznáma, a to se určitě projeví při návratu. Autobus tě vyklopí na stanici, ze které jsi vyjel a kterou na zpáteční cestě snadno poznáš. Zatím nemám tušení, jak ošidné je ve velkých městech na něco podobného spoléhat. Zpáteční linky městského transportu vedou často po zcela jiných trasách, tedy i místy, která ti nic nepřipomínají. Ono to ale nějak dopadne...

*Číslování
limitovaná série
s originálem podpisu autora*

Publikace vychází v limitované číslované edici s originálem podpisu autora. Připomeňme, že MUDr. Otakar Mlejnek v letošním roce oslavil již 80. narozeniny.

Publikace je dalším příspěvkem k historii naší námořní plavby.

Autor MUDr. Otakar Mlejnek na autogramiádě v Jazzové sekci v říjnu 2009...

...a na palubě lodi na zadní straně obálky poslední knihy

